

зорцитѣ на долния катъ, но вжтре никого не видѣ. Тя остана слисана:

— Та тука свѣто̀ е измрѣлъ! издума си тя, като стисна зѣбитѣ си нетърпеливо.

Измамата

Слънцето бѣше на пладне. Време не ѝ оставаше да чака. Тя трѣбваше да трѣгне и да се върне тая вечерь, макаръ и въ мракъ, въ село, ако не искаше да остане да ношува въ тоя непознатъ градъ. Другаркитѣ ѝ я оставиха. Тя се поозърна още малко — нищо . . . Тя пакъ хвърли скръбенъ погледъ презъ прѣчкитѣ на вратията въ двора, дето нито я посрещна, нито я изпраща нѣкой. Той стоеше умрѣлъ и мълчаливъ. Ненадейно една врата се хлопна надѣсно отъ нея, отгоре, надъ главата ѝ. Тя дигна очи и видѣ, че тая врата се отвори на балкона на съседната къща, обърнатъ къмъ двора, въ който тя дири Стояна. Изъ вратата излѣзе една жена на години, облѣчена въ черно, и седна на сѣнка. Младата селянка рипна съ радостъ, като видѣ живъ човѣкъ, съ когото да прикаже.

— Бабо, бабо! извика тя съ единъ гласъ, отъ който екна цѣлата улица. И тя залепи въ нея соколовия си погледъ, като че ли искаше съ него да я улови и задържи, да не би пакъ да изчезне.

Госпожата се наклони надъ желѣзния пармакъ и я погледна съ любопитство и съ добродушенъ видъ.

— Какво е, невѣсто?

— Ами дека се е деналъ капитанино, дето е тукъ?

— Нѣма ги, невѣсто, сега.

— Дека сж, бабо?